

Panium – Nummer enogtyve

Bevægelsen hen imod søndagsloven i det herlige land

Jeff Pippenger

2026-03-05

Historien fra vers seksten til toogtyve i Daniel elleve begynder og ender med en typifikation af søndagsloven. At linjens begyndelse og afslutning er den samme, identificerer Kristi signatur som Alfa og Omega. Profetisk kræver det, at vers seksten bringes i overensstemmelse med vers toogtyve. Når dette gøres, flyttes historien om det herlige land, som repræsenteret ved makkabæernes linje, ind i historien i vers ti til femten.

Makkabæerne

Makkabæropstanden repræsenterer de toogtyve år, som begyndte i 1776 og sluttede, da De Forenede Stater blev det sjette rige i Bibelens profeti i 1798. Dette identificerer tallet toogtyve som en historie, der er direkte knyttet til endetidens tid i 1798, hvilket er dér, vers fyrre i Daniel elleve begynder.

Forbindelsen mellem tallet toogtyve og 1798 er vigtig at identificere. Den makkabæiske opstand, idet den foregriber den amerikanske revolution, samstiller begge den herlige lands revolutioner (bogstavelige og åndelige) som revolutioner, der forkastede seleukidernes statskunst og de europæiske kongers statskunst såvel som Grækenlands og Roms kirkestyre. I begge historiske vidnesbyrd repræsenterede Grækenland og Rom nordens konge.

Makkabæernes linje er fremstillet i vers treogtyve, men den repræsenterer en historie, som begyndte 33 år efter Panium i vers femten og lidt over hundrede år før Pompejus i vers seksten. Linjen ender ved korsets dom, en dom, der strakte sig frem til år 70 e.Kr., skønt denne domsperiode i vers toogtyve ganske enkelt identificeres som korset. Profetisk ender Makkabæerlinjen, der repræsenterer det herlige land fra 1776, dernæst 1798 med det hasmonæiske dynasti og derefter det herodianske dynasti frem til korset og år 70 e.Kr., ved vers toogtyve, og den begynder med toogtyve år fra 1776 til 1798. De toogtyve år fra 1776 til 1798 er også et forbillede på de toogtyve år fra 11. september til 2023, hvilket i Daniel ti blev fremstillet som toogtyve dage. Makkabæerlinjen begynder og ender med "toogtyve".

Fire romerske herskere

Versene seksten til toogtyve identificerer direkte fire romerske herskere og udgør endnu en linje inden for versene. Den makkabæiske linje er afstemt efter princippet om „gentag og udvid“, og den romerske linje er direkte fremstillet i versene. Pompejus besejrede de første to af tre hindringer, idet Rom steg til tronen som det fjerde rige i Bibelens profeti ved slaget ved Actium i 31 f.Kr. Efter ham fulgte Julius Cæsar, Augustus Cæsar og Tiberius Cæsar. Pompejus var general, og de sidste tre symboler er knyttet sammen som kejsere.

Den sidste af de fire herskere dør i vers toogtyve, hvor Kristus blev korsfæstet; derfor må vi føre den sidste af de fire herskere over Rom tilbage til søndagsloven i vers seksten. Når vi gør dette, ville Pompejus repræsentere den første af fire vejmærker, hvor det fjerde og sidste vejmærke svarer til søndagsloven i vers seksten. Vers seksten ville blive repræsenteret ved kejser Tiberius, og slaget ved Panium i vers femten ville blive repræsenteret ved kejser Augustus; slaget ved Rafia i vers elleve ville være Julius Cæsar, og således markeres general Pompejus som vers ti og 1989.

Dette identificerer, at den „skjulte historie“ i vers fyrre af Daniel elleve, historien fra Sovjetunionens sammenbrud i 1989 indtil søndagsloven i vers enogfyrre, er repræsenteret ved tre profetilinjer, som findes i den historie, der er fremstillet i vers ti til treogtyve: makkabæerne, de romerske herskere og de tre slag, som blev udkæmpet af Roms stedfortrædende magter.

Dette er tredje gang, jeg kommer til jer. Hver sag skal fastslås på to eller tre vidners udsagn. 2 Korintherbrev 13,1.

Tre stedfortræderkrige

Vers ti markerer afslutningen på den fjerde syriske krig, som fandt sted fra 219 til 217 f.Kr., da Antiochos III Magnus (den Store) omgrupperede sig forud for slaget i vers elleve, hvilket var slaget ved Raphia, som skulle blive repræsenteret ved Julius Cæsar. Vers ti identificerer Sovjetunionens sammenbrud i 1989 som repræsenteret i vers fyrre, og Pompejus stemmer overens med den historie. Vers seksten repræsenterer erobringen af Judas herlige land og er et forbillede på søndagsloven i De Forenede Stater, men Pompejus stemmer også overens med 1989, og i 1989 erobrede det moderne Rom sin første hindring, men derved erobrede det samtidig åndeligt det protestantiske Amerika, da hun forførte Ronald Reagan til at indgå en hemmelig alliance med det herlige land. En alliance med Roms skøge fra en konges side repræsenterer åndelig utugt.

1989 var det tidspunkt, hvor Romens skøge begynder at komme ud af sine halvfjerds år for at bedrive utugt med alle jordens konger. Den første konge er De Forenede Stater i 1989, for De Forenede Stater er også repræsenteret ved Akab, som var gift med Jezabel, der er Tyrus' skøge i Esajas treogtyve.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til én konges dage; ved enden af halvfjerds år skal det gå Tyrus som i skøgens sang: Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; spil lifligt, syng mange sange, for at man kan komme dig i hu. Og det skal ske efter enden på halvfjerds år, at Herren vil tage sig af Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin løn og drive hor med alle verdens riger over hele jordens flade. Esajas 23:15–17.

Skøgen blev glemt ved „endetiden“ i 1798, da hun modtog sit dødelige sår, som fremstillet i Daniel 11, vers 40. Ved „endetiden“ i 1989 begynder hun perioden med helingen af sit dødelige sår ved at bedrive utugt med det rige, som vil være det første til at håndhæve mærket på hendes myndighed. Dette rige blev fremstillet ved Akab og ved Frankrig, som satte pavedømmet på jordens trone i 538 og var det fremmeste rige til at støtte pavemagtens fremvækst. Af denne grund betegnes de som „den katolske kirkes førstefødte“ såvel som „den katolske kirkes ældste datter“. Både Frankrig og

Akab vidner om De Forenede Staters rolle fra 1989 og frem til søndagsloven.

I Esajas treogtyve findes Tyrus' skøge, som også er skøgen i Åbenbaringen sytten, på hvis pande der står skrevet Babylon den Store. Den er „glemt“ i De Forenede Staters historie, begyndende i 1798, da pavedømmet ophørte med at være bibelprofetiens femte rige, havdyret i Åbenbaringen tretten. Da begyndte De Forenede Stater sin rolle som bibelprofetiens sjette rige som jorddyret i Åbenbaringen tretten. Til sidst bliver De Forenede Stater den fremmeste konge blandt de ti konger i Åbenbaringen sytten. Den symbolske historie om en periode på „halvfjerds år“, „én konges dage“, repræsenterer de halvfjerds år, hvor Babylon herskede som bibelprofetiens første rige. Dette er et forbillede på De Forenede Staters historie fra 1798 indtil søndagsloven, hvor den ydre linje i Amerikas historie repræsenteres ved det republikanske horn, og den indre linje repræsenteres ved det protestantiske horn. Disse to horn, som repræsenterer forfatningens hjerte, der tilvejebringer en adskillelse mellem statsstyre og kirkestyre, og er emnet for Amerikas fremtid.

Halvfjerds år er fastsat, for at Tyrus' skøge skal glemmes; derpå, fra endetiden i 1989 og indtil søndagsloven, begynder hun at synge. Hun begyndte med en hemmelig alliance, idet hun erobrede den protestantiske Amerikas religion og styrtede sydens konges politiske struktur ved Sovjetunionens sammenbrud. En periode på halvfjerds år, som afsluttes i en historie, hvor Antiochos den Store står midt i en syttenårig periode, der er opdelt i ti og syv, hvilket ved multiplikation giver „halvfjerds“. Ved begyndelsen af de ydre to hundrede og halvtreds år, som endte mellem Raphia og Panium, begynder den indre tidsprofeti på to tusind tre hundrede år, idet „halvfjerds“ uger er fastsat over Daniels folk. Ved afslutningen af disse halvfjerds uger, i år 34 e.Kr., blev det gamle Israel for bestandig skilt fra Gud som hans udvalgte pagtsfolk, og Gud var da trådt i ægteskab med sin kristne brud og rakte da ud til hedningerne.

207 f.Kr. står Antiochus midt i de »halvfjerds« og identificerer afslutningen på hans riges begunstigede nationsstatus som det »herlige land«, hvor Han valgte at oprejse det moderne Israel. De Forenede Staters ende som det sjette rige ved søndagsloven er enden på Esajas' »halvfjerds år«. Antiochus' linje på to hundrede og halvtreds år identificerer prøvetidens afslutning for De Forenede Staters republikanske horn, lige før søndagsloven i vers seksten. De to tusind og tre hundrede år, som endte, da dommen begyndte den 22. oktober 1844, er et forbillede på, hvornår dommen afsluttes ved søndagsloven. De to tusind og tre hundrede år begynder med halvfjerds uger, som identificerer enden på det bogstavelige Israel som Guds udvalgte folk. Afslutningen på den samlede periode på to tusind og tre hundrede år ender med, at den protestantiske bevægelse ophører, idet adventbevægelsen fortsatte indtil søndagsloven. Når den lukkede dør fra 1844 gentages, vil dørene blive lukket for det republikanske horn, det protestantiske horn og regeringsdyret.

At Antiochus står mellem perioden med ti og syv er at stå ved afslutningen af hans prøvetid. Prøvetiden afsluttes for De Forenede Staters regering, som er jorddyret, ved søndagsloven, men det republikanske horns prøvetid afsluttes før søndagsloven.

Jesus siger til ham: Jeg siger dig: ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv. Matthæus 18,22.

Udtrykket »halvfjerdsindstyve gange syv« er det eneste sted i Bibelen, hvor tal udtrykkes med et multiplum på denne måde. »Halvfjerdsindstyve gange syv« er de fire hundrede og halvfems år, som var »fastsat« for Daniels folk. Det er de halvfjerds uger, som indleder de tre og tyve hundrede, og ved afslutningen af de to hundrede og halvtreds år fra det identiske udgangspunkt ankommer Antiochus midt i ti og syv. Antiochus den Store indtager dér sin plads i de sidste handlinger af sin beretning i den hellige drama om den store strid.

Den lukkede dør i 1844 repræsenterer den lukkede dør i søndagsloven, og før søndagsloven i vers seksten begynder en periode på syv år med Antiochos, som markerer enden på hans rige, og derefter ender hans rige ved afslutningen af de syv år. Syvårsperioden repræsenterer billeddyrets prøvetid, og perioden begynder ved den første søndagslov i 321. Før den første søndagslov, som er et forbillede på den sidste søndagslov, er der en tiårsperiode, som begynder med et edikt. Ved »ediktet« i 313 begynder den prøvetid, der repræsenteres ved ti år; derpå vedtager Antiochos den første søndagslov, og det republikanske horns nådetid ender. Ved afslutningen af de syv år indtræffer Panium og søndagsloven, hvilket frembringer delingen mellem øst og vest i året 330.

Pompejus

Pompejus erobrede det herlige land i vers seksten, men inden for den toårige periode fra 65 til 63 f.Kr. erobrede Pompejus, i opfyldelse af Daniel otte, vers ni, faktisk „østen“ og „det [herlige] land“, hvilket foregriber den dobbelte erobring i vers fyrre og 1989.

Den tredje hindring for det hedenske Rom skulle blive fuldbyrdet af Augustus Cæsar, som er kendt for at have dannet det første officielle romerske triumvirat, der repræsenterer den første officielle trefoldige forening i Rom. Det er ved det tredje vejmærke blandt de romerske ledere, at den trefoldige forening officielt markeres i romersk historie. Det er ved søndagsloven i vers seksten, at den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet bliver etableret, og derpå sættes ugudelighedens fugl tilbage på sin plads i Sinear, som fremstillet af Zakarias.

Augustus Cæsar dannede det første officielle romerske triumvirat, men det kaldes af historikerne det andet triumvirat, for Julius Cæsar dannede også et triumvirat, men det var ikke et officielt triumvirat i den romerske regering. Forholdet mellem Julius og Augustus Cæsar som symboler på den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet ved den snart kommende søndagslov, er forbilledliggjort ved Julius ved begyndelsen af bevægelsen for at håndhæve søndagslovgivning og Augustus ved afslutningen. Det profetiske forhold fremstilles også ved Cestius' belejring i år 67, som derefter blev fulgt af Titus' belejring. Julius er Cestius, og Augustus er Titus. Julius og Augustus repræsenterer den trefoldige forening, og Cestius og Titus repræsenterer en belejring.

Den periode, hvor bevægelsen for en søndagslov profetisk begynder i 313, er ved Milanoediktet. Derefter, i 321, ved midtpunktet af den syttenårige periode, kommer den første søndagslov. Det tredje trin i rigets deling i øst og vest, som repræsenterer delingen i De Forenede Stater mellem dem, der modtager dyrets mærke, og dem, der ikke modtager det, eller Guds segl, var 330. Der er en række søndagslove, som fører til en søndagslov, og 321 repræsenterer den første søndagslov, som leder til den sidste søndagslov i 330.

I modsætning til Antiochus' to hundrede og halvtreds år identificerer Neros to hundrede og halvtreds år en periode på otte år, midtpunktet i den første søndagslov og dernæst ni år. Linje på linje identificerer Antiochus og Nero to perioder, som er fremstillet ved tre waymarks. I begge linjer er det første og det sidste waymark det samme: et dekret i begyndelsen, som blev markeret ved et ægteskab, der endte med en skilsmisse, og kamp mellem nordens konge og sydens konge ved begyndelsen og afslutningen. Den første søndagslov af 321 i midten må være dér, hvor Antiochus står. Han står ved afslutningen af en prøvelsesproces fremstillet ved ti år, og prøvelsesprocessen åbenbarer Antiochus som den ottende, som er af de syv, idet han danner et billede af dyret, som er den ottende, der er af de syv. Samtidig gennemgår de hundrede og fireogfyrre tusinde en prøvelsesproces og forvandles fra den syvende laodikeiske menighed til den ottende og filadelfiske menighed.

Ved den første søndagslov begynder oprettelsen af billedet og afsluttes ved søndagsloven i Åbenbaringen tretten, vers elleve, et vers, der stiller De Forenede Staters begyndelse som et lam i kontrast til dets afslutning som en drage. Tretten er symbolet på oprør, og symbolet på oprør i sammenhængen i vers elleve, og De Forenede Staters tale som en drage, er dyrets mærke; hvorimod symbolet på dem, der har Guds segl, er tallet elleve. Åbenbaringen 13:11 identificerer adskillelsen mellem dem, der modtager dyrets mærke, og dem, der modtager Guds segl, ved søndagsloven, når De Forenede Stater taler som en drage.

Prøvetiden for dyrets billede har særlige tegn, som markerer dens komme, samtidig med at de også foregriber dens afslutning. Fra Noa til basunfesten forandrer Gud sig aldrig; Han kundgør altid en prøvetid forud for dens komme. Hans kundgørelser findes i Hans profetiske ord. De fleste adventister (går jeg ud fra) ved ikke, at der var to belejringer ved Jerusalems ødelæggelse, eller at dagen for den endelige ødelæggelse var den samme dag på året, som Nebukadnesar første gang ødelagde Jerusalem og templet — alfa-tiden. De er måske heller ikke klar over, at belejringerne begyndte ved hellige højtider og endte på en hellig højtid, eller at belejringens periode var tre og et halvt år. Hvis de ikke kender disse kendsgerninger, synes det usandsynligt, at de vil se, at Julius Cæsar markerer begyndelsen på prøvetiden for dyrets billede i dens mest fuldkomne fremstilling. Med „fuldkommen fremstilling“ mener jeg dens endelige opfyldelse.

Den samme periode fremstilles fra 1888 indtil søndagsloven og derpå igen fra 11. september indtil søndagsloven, men den fuldkomne opfyldelse af den profetiske periode for opstillingen af dyrets billede, som er repræsenteret ved Konstantin den Store i perioden fra 313 til 330, begynder i præsidentskabet for den ottende præsident siden endens tid i 1989.

Fra den første søndagslov udfolder prøvetiden angående sabbat og søndag sig i en periode, der er fremstillet ved Antiokus' syv år. De syv år i Antiokus' linje multipliceret med de ni år i Neros linje er lig med treogtres, og i 63 f.Kr. erobrede Pompejus det herlige land til opfyldelse af vers seksten i Daniel elleve. Ved søndagsloven vil ni konger anerkende De Forenede Stater som den førende konge blandt ti konger, der er enige om at give deres rige til Tyrus' skøge, som derefter skal bedrive utugt med alle jordens konger.

I overensstemmelse med den profetiske struktur i lignelsen om de ti jomfruer blev dyrets og den falske profets ægteskab fuldbyrdet i 1989, men ved søndagsloven fuldbyrdes ægteskabet endeligt. En fraktal af denne historie er perioden for dommen over de levende, som begyndte i 2001, den 11. september. Fra dette tidspunkt og frem til søndagsloven, dyrets billedes prøvetid, som også er de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid, fuldbyrdes dommen over Guds pagtsfolk og over det land, hvor de har boet i opfyldelse af Abrahams pagtprofeti. I denne periode dømmes den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, og dernæst dømmes de, som bekender sig til at være jomfruer. Således dømmes det protestantiske horn, og det dømmes i den periode, hvor først Det Demokratiske Parti i det republikanske horn blev dømt indtil 2024, hvor dommen over republikanerne i det republikanske horn nu finder sted. Den forfatningsmæssige regering er det dyr, som bærer de to horn, og som dømmes ved søndagsloven.

Fra 1989 til søndagsloven fremstilles i en fraktal fra 11. september til søndagsloven, men den fuldkomne opfyldelse af oprettelsen af dyrets billede er i den ottende præsident, som er af de syv. Neros sytten år er en fraktal af historien fra 11. september til søndagsloven. Antiochos' sytten år er det samme. Ægteskabet mellem Reagan og den hemmelige alliance fuldbyrdes med en åben alliance i den ottende præsidents embedsperiode. Det første af alfaens og omegas ægteskaber blev symboliseret ved Patriot Act i 2001, da engelsk lov blev ændret til romersk lov. Ægteskabet i Milanoediktet markerer begyndelsen på den fuldkomne opfyldelse af oprettelsen af dyrets billede. Dets struktur er baseret på strukturen i de ti jomfruers ægteskab og repræsenterer det forfalskede ægteskab, som finder sted under det sande ægteskab.

Dyrets billedes prøvetid repræsenterer den „prøve“, vi må bestå, før vi bliver „beseglet“. Guds hus dømmes først, og derefter, ved søndagsloven, dømmes de, som er uden for Guds hus. Perioden med den endelige dom både i Guds hus og derefter over den store skare begynder med den første søndagslov. Der vil være en første søndagslov i Amerikas Forenede Stater, som vil markere begyndelsen på den fuldkomne og endelige opfyldelse af dyrets billedes prøvetid, som derefter afsluttes ved den søndagslov, der opfylder Åbenbaringen 13:11. Den søndagslov er den sidste søndagslov i det herlige land. Den sidste søndagslov i det herlige land er den første søndagslov i verden og markerer dyrets billedes prøvetid for verden. Verdens prøvetid begynder ved søndagsloven i Amerikas Forenede Stater i vers elleve i kapitel tretten. Når Amerikas Forenede Stater „taler“ som en drage ved den snart kommende søndagslov, repræsenterer vers tolv og følgende i kapitlet verdens dyrets billedes prøvetid.

Af denne grund er Neros profeti på to hundrede og halvtreds år, som afsluttes med de sytten år, der begynder med ediktet i 313, efterfulgt af den første søndagslov i 321 og dernæst delingen mellem øst og vest i 330, vigtig at se. De tre trin i Neros linje handler om forfølgelse, idet Nero er symbolet på forfølgelse, og perioden på 250 år repræsenterer menigheden i Smyrna, som endte i 313, da kompromisets kirke fremstod. Det tredje trin markerer afslutningen på et rige; når det derfor anvendes på De Forenede Stater, repræsenterer det søndagsloven og overgangen fra det sjette rige til det syvende og ottende rige. Når det anvendes på verden, er det tredje waymark afslutningen på menneskets nådetid, hvilket blev forbilledligt fremstillet ved afslutningen på nådetiden for De Forenede Stater ved begyndelsen af verdens prøvelsesperiode under dyrets billede.

Derfor kan Augustus Cæsar, den tredje af de fire romerske herskere, som leder frem til søndagsloven, og som i vers toogtyve fremstilles ved korset, repræsentere korset, selv om han efterfølges af Tiberias, som også repræsenterer korset. Billeddyrets prøvetid er en dobbelt prøve, som først prøver jorden og dernæst havet. Jorden er De Forenede Stater, og havet er verden.

Billedet af dyret-prøven frembringer en fordobling af tegn; hvor alfaen i den anden periode også er omegaen i den første periode. 321 var den første søndagslov i den profetiske historie, og i de sytten år, der identificerer billedet af dyret-prøvetiden, er 321 den første søndagslov i De Forenede Stater, som fører til omega-søndagsloven i billedet af dyret-prøvetiden i det herlige land. Alligevel er 321 også den første søndagslov for verden, så året 321 markerer midten af både begyndelsen og afslutningen af billedet af dyret-prøvetiden. 313 er begyndelsen, og begyndelsen er et edikt, som er et forbillede på søndagsloven. Neros sytten år identificerer en periode med tiltagende søndagslove frem til menneskenes nådetids afslutning.

Ediktet er et forbillede på den første søndagslov, som fører til nådetidens afslutning. Pompejus indtog Juda i vers seksten, hvilket er et forbillede på søndagsloven, og Julius Cæsar dannede det første triumvirat; skønt det var en uofficiel trefoldig forening, regner historikerne det dog stadig som det første. Julius Cæsars forbillede på søndagslovens trefoldige forening var et forbillede på Augustus Cæsars officielle triumvirat, som blev efterfulgt af Tiberius ved korset. Alle fire romerske herskere er forbilleder på søndagsloven, ligesom også alle tre trin i Neros sytten år.

Pompejus svarer til 1989; Julius svarer til vers elleve; Augustus svarer til vers femten og Tiberias til vers seksten. Beretningen om Julius i versene indbefatter hans felttog ind i Egypten og Kleopatra. Historien gentages af Marcus Antonius. Marcus Antonius var Julius Cæsars øverste general på det tidspunkt, da Julius blev myrdet med treogtyve knivstik. Treogtyve repræsenterer søndagsloven, og Julius' død ved 23 sår er et rige, der ender ved søndagsloven. Marcus Antonius, Augustus Cæsar og Marcus Lepidus dannede derpå det første officielle triumvirat for at hævne hans død. En af disse trefoldige magter, Marcus Antonius, skulle gentage Julius' møde med Egypten og Kleopatra.

Hvad enten det er Julius eller Marc Antony, er de begge symboler på Rom, og Cleopatra var et symbol på Egypten og Grækenland. Hun repræsenterede græsk herredømme i Egypten, begge symboler på dragen, hvorimod Julius og Marc Antony er symboler på dyret. Som kvinden i forholdet var Cleopatra menigheden, hvilket gjorde Julius og Marc Antony til staten. Cleopatra repræsenterer en kvinde, som to gange adskilles fra sine kongelige romerske elskere; først i 1798 og dernæst ved nådetidens afslutning, når hun går til sin ende uden nogen til at hjælpe. Hendes endelige undergang finder sted ved slaget ved Actium i år 31 f.Kr. Sejrsherren i slaget ved Actium var Augustus Cæsar, så vi ser, at Pompejus døde i Egypten, Julius havde et møde med Cleopatra i Egypten; dette blev fordoblet i Marc Antonys historie, og dernæst afslutter Augustus Cæsar dette forhold ved Actium. Actium identificerer søndagsloven, for det er ved slaget ved Actium, at den tredje hindring for Rom blev fjernet, og det kejserlige hedenske Rom begyndte at herske i tre hundrede og tres år, til opfyldelse af Daniel 11:24.

Pompejus fjernede de to første hindringer, og Augustus den tredje.

Og fra en af dem fremstod et lille horn, som voksede overmåde stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Daniel 8:9.

Pompejus er 1989, det første vejmærke blandt tre politiske magter, som skal overvindes af det moderne Rom, idet dets dødelige sår læges. Sovjetunionen, efterfulgt af De Forenede Stater og også De Forenede Nationer i vers enogfyrre i Daniel elleve. Den pavelige magts krigsførelse er politisk og religiøs, og profetisk blev De Forenede Staters religiøse magt overvundet, da den himmelige alliance mellem Reagan og pave Johannes Paul II blev fuldbyrdet. Pavemagtens mål omfatter tre politiske hindringer og tre religiøse magter. I 1989 blev en af de tre politiske magter fejlet bort; protestantismen, som selve ord betyder at protestere mod Rom, blev også fejlet bort af De Forenede Staters præsident i den samme historie. De tre politiske magter er Sovjetunionen, De Forenede Stater og De Forenede Nationer, og de religiøse mål er protestantismen sammen med dragens forskellige religioner, som alle anses for spiritualisme. De tre religioner, som fører verden til Harmagedon, er frafalden protestantisme, katolicisme og spiritualisme; og pavemagtens indre kampe mellem konservativ og liberal ideologi inden for deres kirke tillige med den ortodokse katolicismes skismaer er en religiøs hindring, og de to andre religiøse hindringer, som katolicismen skal overvinde, er frafalden protestantisme og spiritualisme. Protestantismen blev fejlet bort i 1989.

Hvis katolicismens indre kampe, således som de fremstilles i de forskellige katolske profetier, der er afledt af budskaberne fra Fatima, adskilles fra hendes bestræbelser på at overvinde de religiøse magter uden for hendes egen religion, da var hendes alfa-sejr over protestantismen Reagans himmelige alliance, og hendes omega-sejr var den åbne alliance i 2025. Hendes kampe med de ortodokse kirker fremstilles ligeledes fra en indledende sejr i 1989 indtil den endelige sejr ved Panium.

Pompejus svarer til 1989, og hans to sejre over »øst« og »det herlige land«, således som Daniel identificerer dem i kapitel otte, vers ni, repræsenterer pavedømmets åndelige og politiske sejre over det tidligere Sovjetunionen og den ledsagende åndelige sejr over det herlige land af bekendende protestantisme. Julius Cæsar kommer til at tabe ved Rafia, således som Antiochos III gjorde, og således som Zelenskyj vil gøre. Julius er emnet i vers sytten til og med nitten, og derpå træder Augustus Cæsar frem som skatteopkræveren. Tiberius Cæsar regerer på korsets tidspunkt, så Tiberius er vers sekstens søndagslov.

Dette bringer Augustus i overensstemmelse med Panium i vers femten og slaget ved Raphia i vers elleve med Julius. Slaget ved Panium er den tredje verdenskrig, som begynder umiddelbart før søndagsloven i vers seksten, men som dernæst forvandles til slaget ved Actium. Panium var jordslaget (De Forenede Stater), og Actium var søslaget (verden). Augustus er repræsenteret ved Panium i rækken af fire romerske herskere, og han var den faktiske leder ved Actium. Ved Panium tog Antiochos sig af Egypten, som var allieret med Rom, og ved Actium tog Augustus sig af Egypten (Kleopatra), allieret med Rom (Marcus Antonius). Dette betyder, at Pompejus repræsenterer vers fyrre frem til 1989, og at Tiberias repræsenterer søndagsloven i vers enogfyrre. Julius Cæsar fremkom i 2014, da den ukrainske krig begyndte, sådan som den er forbilledliggjort ved slaget ved Raphia i 217 f.Kr.

Dette fastslår, at vers sytten til og med toogtyve begynder i 1989 og ender ved søndagsloven, og derfor udgør den historie, som svarer til den „skjulte historie“ i vers fyrre. Makkabæernes profetiske linje svarer ligeledes til den selvsamme „skjulte historie“. Linjen af romerske herskere identificerer det moderne Rom, dyret i Åbenbaringen seksten, og Makkabæernes linje beskriver det herlige land, den falske profet i Åbenbaringen seksten. Linjen af de tre slag identificerer sejren over sydens konge, dragen i Åbenbaringen seksten.

Disse tre linjer repræsenterer de tre magter, som fører verden til Harmagedon, og de fremstilles i vers fyrre som Sydens konge, dragen, Nordens konge, dyret, og vognene, rytterne og skibene er den falske profet. De tre linjer fra vers ti til treogtyve repræsenterer de tre magter i den skjulte historie i vers fyrre, som hverken er mere eller mindre end en vedvarende illustration af de tre emner, der fremstilles i den åbne historie i vers fyrre.

Vers et

Versene et til fire identificerer “endens tid” i 1989 såvel som de otte præsidenter i De Forenede Stater fra dette udgangspunkt og afslutter med den sidste og langt rigere ottende præsident. I vers fire bliver denne konge verdens konge, som fremstillet ved Alexander den Store, kong Akab, de ti konger i Åbenbaringen sytten, de ti stammer i Salmernes Bog treogfirs og de ti nationer, der fremholdes som et symbol på verden i det allerførste skridt i Guds pagt med Abram i 1 Mosebog 15:18–21.

Versene ét til fire fremstiller historien fra 1989 frem til den trefoldige forening ved søndagsloven i vers enogfyrre, og derfor svarer de til de fire romerske herskere, makkabæerlinjen og de tre slag i vers ti til femten, som tilsammen udgør den skjulte historie i vers fyrre.

Vers fem til ni fremlægger en profetisk linje, som fuldkomment gengiver historien fra 538 til 1798, og tilvejebringer den historiske og profetiske logik til at forstå betydningen af endetiden i vers fyrre. Denne logik forklarer vers ti som gengældelsen for historien i vers fem til ni, og dermed fastlægger den logikken i 1989. Dette betyder, at vers ét til treogtyve i Daniel elleve repræsenterer fem profetiske linjer, som er på linje med den skjulte historie i vers fyrre. De første fire vers handler om Trump, den ottende konge, som er af de syv, og som er bestemt til at være kongen over ti konger i Åbenbaringen syttens syvende rige.

Vers fem til og med ti identificerer den historie, der leder frem til 1798 og videre til 1989, hvilket er vers fyrres historie. Vers ti til og med femten identificerer en historie med tre stedfortræderkrige, begyndende i 1989, den anden begyndende i 2014, dernæst trådte den rigeste præsident frem i 2015. Denne rigeste præsident blev dræbt i 2020, og i 2022 blev krigen ved Raphia optrappet, og derpå vendte den rigeste præsident tilbage i 2024, og i 2025 blev både dyrets hoved og billedet af dyrets hoved indsat i embedet.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.